

РЕШЕНИЕ

№ 5780

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 06.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3550** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Дефрим М., гражданин на Р К., [дата на раждане], чрез адвокат В. У., АК-Б., с адрес-гр. Б., ул. „Д-р Х. Т. №36 ет.1, срещу отказ от 14.03.2023 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза D/ от Завеждащ консулска служба в Посолство на Р България в П., Република К. на основание чл.10 ал.1 т.17 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради противоречие с материалния закон като обосновава теза, че не е установено съществуването на фактическите основания, посочени в отказа, като липсват мотиви и по този начин се нарушава правото на защита на лицето. В жалбата се твърди, че е налице и несъответствие с целта на закона, като административният орган не е съобразил принципа на съразмерност и не е направил преценка на степента на засягана на права и законни интереси на жалбоподателя и близките му, доколкото са представени доказателства, че той е женен и се обосновава, че без исканата виза няма как жалбоподателят да остане да живее в РБългария. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът е депозирал писмено становище като твърди, че оспорваният отказ е

издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на изискванията на закона.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 04.01.2023 г. кандидатът подал заявление рег. № PRN 22000021 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република К..

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя, удостоверение за сключен граждански брак с Р. М., декларация от Р. М., че бракът е сключен на 02.12.2022в [населено място], копие от лична карта на Р. М.,копие от паспорт на Р. М., договора за наем на недвижим имот от 02.12.2022 между Д. А. П. и Дефрим М. със срок една година за имот – жилище, находящо се в [населено място], [улица] ет.2, декларация от 02.12.2022г. от Д. П., че притежава посоченото жилище и че го предостави за ползване на Дефрим М., справка за съдимост за Дефрим М., видно от която същият е неосъждан към 17.10.2022г., медицинска застраховка на името на кандидата.

Постановен е оспореният Отказ на 14.03.2023г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република К., мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване.

Актът е връчен на кандидата на 17.03.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 31.03.2023 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателя за засягане на правото на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X срещу Iceland № 6825/74.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед

консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед №9/04.01.2022г. на Посланика на Посолство на Р България в К.-П. Р. Р. –първи секретар в Посолството в П., е определен да изпълнява функциите на завеждащ консулска служба в посолството в П. и в това си качество да осъществява дейности, свързани с приемане и обработка на документи за издаване на визи, издаване на визи, връчване на уведомления за отказ за издаване на визи. Предвид издаването на оспорения отказ от Р. Р. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на ОД на МВР – Б. рег. № 5365р-345/01.02.2023г. От документа се установява, че е извършена фактическа проверка на адреса, заявен за пребиваване в [населено място], [улица], ет.2, който се отдава под наем от българската гражданка Д. А. П.. Установено е, че на посочения адрес не живее жалбоподателя, нито адреснорегистрираната му съпруга Р. М.. Снети са обяснения от наемодателката Д. П., която е заявила, че в жилището не живеят лицата, които са адресно регистрирани там-7 бр. чужди граждани и 1 бр. български гражданин, познава жалбоподателя и неговата съпруга Р. М., но не няма техен телефон и не разполага с по-подробна информация за тях. В хода на полицейската проверка е установено, че във връзка със съмнения за фиктивен брак е извършена проверка в масивите на МВР-АИС БДС, видно от която на посочения адрес - [населено място], [улица], ет.2 са адресно регистрирани 1 български гражданин-рени М. и 8 чужди граждани-кандидати за пребиваване. При справка в АИС ЕРЧ е установено, че в посоченото жилище са регистрирани 12 бр. чужди граждани и 1 бр. български гражданин, като по този начин не са спазени изискванията за броя на адреснорегистрираните лица спрямо площта на жилището

Въз основа на така установените факти група „Миграция“ при ОД на МВР – Б. е възразила във връзка с подаденото по чл.15, ал.1, вр. чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ искане за виза рег. № PRN 22000021 от 04.01.2023 г.

Същите основания са посочени като допълнителни забележки в обжалвания отказ за издаване на виза, като е отразено, че „при проверка е установено, че на посочения адрес са регистрирани 12 чужди граждани, от които никой не живее там, вкл. и съпругата на апликанта и адресът се използва фиктивно за получаване на пребиваване в Република България.

В този смисъл съдът не споделя аргументите, изложени в жалбата, че отказът не е мотивиран. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В отказа са попълнени всички полета и са обосновани причините, относими към неговото постановяване. В акта за отказ за издаване на виза е посочено правното основание - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, както и

кратко описание на мотивите - "апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване". С това, посочените в отказа фактически основания напълно съответстват на правното основание за издаването му по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В този смисъл е Решение № 10801 от 27.10.2021 г. по адм. д. № 5993/2021 г., IV отд. на ВАС. Още повече, че в случая визираното фактическо и правно основание се доказват от доказателствата от административната преписка. Изложеното определя спора като материалноправен – относно наличието на основание за издаване/отказ на исканата виза за дългосрочно пребиваване.

По силата на чл.19 от НУРИВОВР при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя:

1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14;
2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

Към заявлението за издаване на виза кандидатът е приложил горепосочените документи. Така приложените към заявлението документи по чл.19, т.2 от НУРИВОВР, обсъдени съвкупно със становището на ОД на МВР Б., правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанието по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. При фактическата проверка на заявените обстоятелства служители на група „Миграция“ при ОД на МВР Б. не са установили жалбоподателя и съпругата му на адреса в [населено място], [улица], ет.2. Това обстоятелство, както и фактът, че собственикът на имота и кандидатът не се познават, са ясно указание, че жилището се отдава с цел осигуряване на фиктивен адрес за пребиваване. Ето защо, приложените към заявлението документи не доказват достоверно целта и условията на пребиваване по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, вр. чл.19, т.2 от НУРИВОВР.

Непосочването на конкретни фактически основания във връзка с правното основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ във формуляра по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не е накърнило правото на защита на кандидата. Същото е надлежно охранено в настоящето съдебно производство, в което не са ангажирани доказателства досежно целта и условията на заявеното пребиваване, вкл. относно конкретния административен адрес.

Не на последно място във връзка с възраженията, изложени в жалбата, че жалбоподателят е нямало как без виза D да остане да живее със съпругата си в Р България, следва да бъде отбелязано, че Дефрим М. е разполагал с виза „С“ до 10.05.2023г., като нито той, нито съпругата му, която е българска гражданка са ползвали наетото жилище.

По изложените съображения, съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в страната ни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, поради което отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона, по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на Дефрим М. в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от ПАК, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер, изчислен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 100 лв. /сто лева/.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Дефрим М., гражданин на Р К., срещу отказ от 14.03.2023 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза D/ от Завеждащ консулска служба в Посолство на Р България в П., Република К. на основание чл.10 ал.1 т.17 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Дефрим М., гражданин на Р К., [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи на Република България, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: